

יחזקאל רחמים ובטן העוד עודנה הרה

מה לי ולתאוריה של הפואטיקה?

שיר הוא מה שדוידבין
קובע שהוא שיר, אחר
שדוידבין כותב אותו
כשיר או כלאשיר
ומפרסם וכלי

אבל דוידבין כבר הלך
מן־זמאן, ולא קבע מי
יקבע מהו שיר, ולא
הגדיר מה המכשיר
ומי כשיר ומי בלתי־
כשיר (מקסימום רק
מי מת לאֲעִשִיר),
ועם יד על העט,
מה כל זה משנה
באמת

ובטן העוד הרה ויולדת

ואני הייתי ילד נצמד אל מסעד הספה ונקשר ונשבה בקסמי מיתרים,
והייתי מביט באבי העוטף בכנפיו את בטן העוד ודואה למקומות אחרים.
וראיתי עיני עננים בפניו של אבי הרוכן, את ידי הברזל מתרככות,
אצבעות חרוצות מריצות אילות בהרים

והייתי רק ילד נצמד אל מסעד הספה, או בטרם נולדו בי מלים,
אך ננגעתי רטוט החיים שבקע בקריאת מואזין מחזה גבורים.
וראיתי איך עוד מילד צורים מפלאים מלב גבר לבן בפטיש החיים,
צורים מתמלטים בשבילי הבשר עד לקצות אצבעות יודעות מלט נאור.

ומשם אל מיתר והיכל צלעות עץ נכפפות שחברו יחדו בדבק עצמות,
וכך, בדרך בטנו ההרה של העוד, גמלט ניצוץ מלב אבי אל לבבי

ואינני עוד ילד נצמד אל מסעד הספה, ומלים ממלאות את לבי ההולם,
ונגון אהבה שתוקה שנחצב מלבו של אבי עודו מנדמזם. ועדין זוכר
איך היה סוכר את עיניו. גם אני ממקומי עוצם ופוקחן: איכה אבי?
כי אני מחפש, ואתה לא כאן... לא כתף, לא עיני עננים מחלימות,
לא קריצה מהגיעה, לא אבי השלם הלוטף מיתרים באצבעות חכמות
לחלץ מן העוד מנגינה מפלאה

ושוב בשבילי הבשר מצעדי צורים מחפשי אצבעות, והעוד הזקן
עודו מבקש להקזו דבש שחר מלבאיש שלבן בפטיש הצרות,
והמהום צור לבו הלוהט של אבי מרטט ופועם והומה בלבבי.
ושוב אצבעות שנעות מעל מיתרים אחרים שנתנה בי דרכי
הנודדת, וכטן העוד עודנה הרה, הרה ויולדת

נקודת חיבור

ואבי הדביק בלק סלילי-שירים שפכה נקרעו
בקלטות הערבית היקרות שהסתבכו בטיפ הזול.
באיזו סבלנות חפש לו נקדת חיבור טובה,
שלא תצרום, שלא תחריד את שמורות השלנה,
שלא תפער עוד בור במסלול ההמראה המסכן
אל מולדת דמיונית שגרה בנשמה שאין בה זמן

ומי יודע, יום אחד אולי אצמד לארך הנגה,
כפתור הצעדים יגביר בי רמזים לכדי תשובות
שיעלו ממנגינות אבי, שירת ראשית חיי,
ולפתע אחבר בהבלנשימה, סלילים שפכה
נקרעו, ולא תהיה עוד מלחמה

אני האב

פתאום עכשו אני האב אשר יצא אל מרחקיו,
אולי ימצא מזור מזור, יחזר ויבדיו אוצר,
יפרש למרגלות הגלף הקטנות
שכך גדלו פתאום

אם לא יגוע אי־שם במרחבי עצבות טורפים
ישוב אליך מן הים ויבדו מטה צדפים,
יציג מולך שתצחקי את כל קסמיו
שלא יכאב

איש־איש עומד עכשו אל מול מבחן חייו,
גם את, כמוני אז, מבלי שתבקשי.
עינים טהורות יבהו אל מרחקי הים
בשאלות שתוקות אל מול חידות עולם

ואקבל ממך באהבה גם אש גפרית קשה אוכלת,
או שמא אור גדלת קטנים זורח מאליו,
כמו שנצת בי אז, לפני שנים,
עת גם אבי שלי יצא אל מרחקיו

(אפשר יקל הכל כשנתחבק באור הרך,
תדעי שמעולם הוא לא הלך
ממך, אביך שלך)